USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **K. R.**, zastoupená Mgr. Davidem Netušilem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 911/8, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. června 2016, č. j. OAM-1126/ZA-ZA11-P16-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. prosince 2017, č. j. 4 Az 33/2016 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala dne 31. prosince 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnila svým vážným zdravotním stavem (vysoký krevní tlak, problémy se srdcem) a ztrátou schopnosti orientace. Potřebuje kontakt se svou rodinou žijící v České republice a její péči. Po podání žádosti bylo zjištěno, že žalobkyně je vedena v evidenci nežádoucích osob od 4. května 2015 do 4. prosince 2016 a byl jí vydán výjezdní příkaz platný do 31. prosince 2015; rovněž bylo zjištěno, že žalobkyně byla odsouzena za trestný čin maření úředního rozhodnutí a vykázání (rozhodnutí o správním vyhoštění) k trestu odnětí svobody na 8 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na 2 roky. Tyto údaje žalobkyně potvrdila i v rámci pohovoru k žádosti dne 6. ledna 2016 a doplnila, že na své zdravotní potíže užívá ukrajinské kapky, které jí doporučily kamarádky. Na Ukrajině je drahá zdravotní péče a nemá se tam o žalobkyni kdo postarat.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neudělil. Konstatoval, že důvodem žádosti žalobkyně je snaha o legalizaci pobytu v České republice, tvrzený závažný zdravotní stav a probíhající válka na Ukrajině. Z těchto důvodů však

žalobkyni nehrozí pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ani vážná újma odůvodňující udělení doplňkové ochrany. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu po desetiletém nelegálním pobytu až s ohledem na hrozbu výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Sloučení se svou rodinou může dosáhnout prostřednictvím povolení k pobytu v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně neprokázala, že by její zdravotní stav byl tak závažný, aby jí bránil v návratu do vlasti, po dobu pobytu v České republice nepotřebovala ani jednou lékařské ošetření. Ani z lékařské zprávy vyhotovené při vstupní prohlídce žalobkyně v souvislosti s přijetím do pobytového střediska žádné závažné onemocnění nevyplynulo, jako diagnóza je uvedena obezita a hypertenze. Žalovaný proto neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

[3] Žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem. Městský soud se zcela ztotožnil s posouzením věci, jak je provedl žalovaný. K námitce, že žalovaný použil jako důkaz zprávu o vstupní prohlídce žalobkyně, kterou však zařadil do spisu až poté, co zástupce žalobkyně dostal možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, městský soud uvedl, že tato zpráva pouze objektivizovala žalobkyní tvrzené zdravotní potíže a její použití ve správním řízení situaci žalobkyně nijak neovlivnilo, žalobkyně se navíc s obsahem zprávy mohla fakticky seznámit již v průběhu lékařské prohlídky.

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost. Stejně jako v žalobě namítala, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, protože žalovaný jako důvod její žádosti o mezinárodní ochranu uvedl snahu o legalizaci pobytu v České republice, což však stěžovatelka neuváděla, a rovněž se zabýval i důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany (za účelem sloučení rodiny), přičemž tyto části odůvodnění postrádají spojitost se skutkovými tvrzeními stěžovatelky. Stěžovatelka v řízení namítala tři základní důvody, proč žádá o mezinárodní ochranu – špatný zdravotní a psychický stav, mimořádně silné vazby na rodinu a závislost na rodině – a trvá na tom, že jí měl být humanitární azyl s ohledem na tyto skutečnosti udělen. Ze zpráv, z nichž žalovaný vycházel, je navíc zřejmé, že na Ukrajině dochází k porušování lidských práv ze strany ukrajinské státní moci i ze strany Doněcké a Luhanské lidové republiky, které může podle okolností mít znaky pronásledování či hrozící vážné újmy. Stěžovatelka rovněž zopakovala námitku o závažném porušení svých procesních práv v důsledku toho, že jí žalovaný zatajil lékařskou zprávu, z níž však následně vycházel jako z důkazu.

[5] Žalovaný považuje námitky stěžovatelky za nedůvodné. Trvá na tom, že skutečným důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci pobytu. Stěžovatelce nelze udělit humanitární azyl, tvrzený vážný zdravotní stav nebyl prokázán. Ani rodinná situace stěžovatelky není taková, aby mohla odůvodnit udělení mezinárodní ochrany.

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost vyhodnotil jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Jelikož usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), konstatuje Nejvyšší správní soud pouze stručně, že rozhodnutí žalovaného je zcela přezkoumatelné, městský soud všechny žalobní námitky vypořádal správně a obě rozhodnutí jsou opřena o dostatečně zjištěný skutkový stav.

[7] Je sice pravda, že zdravotní postižení žadatele o mezinárodní ochranu je jedním z důvodů, které mohou vést k udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55), aby však bylo možné je považovat za důvod hodný zvláštního zřetele, musí dosahovat určitého stupně závažnosti. Nejvyšší správní soud přitom zcela souhlasí se žalovaným, že zdravotní stav stěžovatelky žádnou zvláštní léčbu nevyžaduje, pročež jí humanitární azyl udělit nelze (srov. z poslední doby například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. března 2018, č. j. 6 Azs 6/2018 - 33).

[8] Žalovaný měl sice přísně vzato stěžovatelku vyzvat k seznámení se s podklady pro rozhodnutí až poté, co je shromáždil všechny (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2017, č. j. 6 As 339/2016 - 26), nicméně Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že pozdější doplnění zprávy z vstupní lékařské prohlídky stěžovatelky do jejích práv nijak významně nezasáhlo. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka této prohlídky osobně účastnila, musela její výsledky znát, stejně jako musela vědět o tom, že se žalovaný zajímá o její zdravotní dokumentaci, neboť mu k tomu dříve sama dala souhlas. Jak vyplývá z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, přijatelnost (a na ni případně navazující důvodnost) kasační stížnosti může založit jen takové procesní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Nejvyšší správní soud však sdílí přesvědčení městského soudu, že správní řízení by skončilo stejně, i kdyby se stěžovatelka mohla vyjádřit i k lékařské zprávě. Stěžovatelka navíc ani v řízení o žalobě obsah zprávy nezpochybnila.

[9] Ani rodinné poměry stěžovatelky nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě humanitárního azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. září 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, č. 28/2003 Sb. NSS, či rozsudek a ze dne 5. ledna 2006, č. j. 2 Azs 18/2005 - 35) či doplňkové ochrany (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. ledna 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52). Ze zjištěného skutkového stavu totiž nevyplývá, že by do soukromého a rodinného života stěžovatelky nepřiměřeně zasáhla již samotná nutnost vycestování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71; pro příklad mimořádné situace, kdy byl shledán opak, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27) a tvrzení stěžovatelky o absolutní závislosti na rodině žalovaný přesvědčivě vyvrátil.

[10] Zbývá dodat, že Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ozbrojený konflikt na Ukrajině rovněž není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 9. prosince 2015, č. j. 6 Azs 232/2015 - 32, ze dne 13. prosince 2016, č. j. 6 Azs 291/2016 - 33, či ze dne

22. února 2018, č. j. 8 Azs 123/2017 - 40), přičemž stěžovatelka pochází ze Zakarpatské oblasti, tedy ze západní části země, jíž se bojové operace přímo nedotýkají.

[11] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v žalobě i v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud rovněž nedospěl k závěru, že by se městský soud dopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Stěžovatelku je třeba upozornit na to, že *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48) a prostřednictvím žádostí o mezinárodní ochranu nelze obcházet povinnosti vyplývající pro cizince z citovaného zákona, popřípadě z jiných právních předpisů.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu